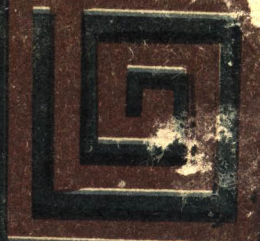

880

ქ 15

საქართველოს
საბჭოთა
საზღვაო
საზღვაო
საზღვაო
საზღვაო

თავგადასჯი

ბეკუაძის და ზ. მარტყოფის
საბჭოთა

ანტიგონე

ტრაგედია

მოქმედი პირნი

კრეონი — მეფე თებესი

ევრიდიკე — მისი ცოლი

ჰემონი — მათი ვაჟი

ანტიგონე — დისწული კრეონისა და ჰემონის საცოლე

ისმენე — მისი და

ტირეზია — ბრმა მოხუცი, მისანი

დარაჯა

მსახური კრეონისა

ქორო, თებელი მოხუცი

მცველნი და მსახური კრეონისა

მხევალნი ევრიდიკესი

პროლოგი

ანტიგონე

დაო, ისმენე, ჩემო სისხლ-ხორცო,

ნუთუ ვერ ჰხედავ ოიდიპოსის

ცოდვა-ბრალისთვის, ვიდრე ცოცხალ ვართ,

შურისგებითა ვით გვღევნის ზევსი?

5 ჭირი, სირცხვილი, უპატიობა —

რა არ გვინახავს შავს დღეში მყოფთა!

და ეხლა კიდევ, არ გაგიგია

თუ რა ბრძანებას უცხადებს ქალაქს

მხედართმთავარი, თუ რა სიავეს

10 მოყვასთა ჩვენთა უმზადებს მტერი?..

ისმენე

არრა მსმენია არც რამ საამო,

არც სამწუხარო, მას აქეთ რაც რომ

- დავჰკარგეთ, დაო, ორივ ჩვენი ძმა,
ქრთურთის მიერ ერთს დღეს მოკლული,
15 და არგოსელთ სჰა გაიქცა ღამით.
სხვად კი არ ვიცი თუ რაშიგან ვართ —
ველავ ბედს ვეწევი თუ უბედობას.

ანტიგონე

ვიცი და მისთვის გიხმე სასახლით,
რათა თავისწინ გაიშო ყველა.

ისმენე

- 20 რა ამბავია? ეგრე რად ჰღელავ?

ანტიგონე

ვით არ ავღელდე, ოდეს კრეონმა
ერთს ძმას მიაგო დიდი პატივი
და მეორეს კი უპატიობა.

ადათისამებრ და საფერისად,

- 25 უბნობენ: დაფლა მან ეტეოკლე
და ღირსეული ქვესკნელსა შინა
მისცა სავანე, და პოლინიკეს,
ავბედათ მოკლულს, არც დატირება
არგუნა, არცა დამარხვა, — ბრძანა

- 30 დაუტირალი დაადონ გვამი,
ვით სანუკვარი დავლა ფრინველთა.
სათნო კრეონი გვიბრძანებს ამას
მე და შენ, — ვამბობ, მეც-მეთქი, — და თვით
აქ ამცნობს ყველას, ვინც ჯერ არ იცის.

- 35 ის არც უბრალოდ ჰრაცხს ამ ბრძანებას —
ურჩის ქვით ჩაქოლვა ელის საქვეყნოდ.

ეს ამბავია. ეხლა კი ვნახავ,
კეთილშობილის დედ-მამის შვილი
პატიოსანი ხარ თუ უგვანი.

ისმენე

- 40 ბედკრულო, თუკი ეგრეა საქმე,
რით დაგეხმარო ან დაგიშალო?

ანტიგონე

აბა, იფიქრე, თუ შემეწევი.

ისმენე

საშიშს აპირებ! რა გაგიზრახავს?

ანტიგონე

დამეხმარები დავფლათ ძმის გვამი?

ი ს მ ე ნ ე

45 როგორ თუ დავფლათ? მერე ბრძანება?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

შენსა და ჩემს ძმას უშენოდ დავფლავ
და აღვასრულებ ჩვენს საერთო ვალს.

ი ს მ ე ნ ე

თავხედო, კრეონს გინდა ეურჩო?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ის ვერ დამიშლის ვალის სრულყოფას.

ი ს მ ე ნ ე

50 დაო, იფიქრე, ვით საძრახისად
და უპატიოდ აღმოხდა სული
მამას, თვითვე რომ ცოდვანი თვისნი
ცხადჰყო და ორივე დაივსო თვალი.
შემდგომ მის დედამ და ცოლმა თანად

55 ვით ჩამოიხრჩო სასირცხვოდ თავი,
მერე ორმა ძმამ მოჰკლა ურთერთი
და განიმზადა სვე ერთნაირი.
ეხლა ურჩობით ჩვენ რომ გავჰქელოთ
ბრძანება მეფის და ნებისყოფა,

60 უფრო საძრახად დავიღუპებით.
ღედაკაცო, აბა, ვით ძალგვიძს ბრძოლა? +
ძლიერო ხელქვეშ მყოფთ გემართებს მონება!
შევევედრები ქვესკნელის ღმერთებს
შემინდონ ცოდვა: ხელისუფალთა

65 ვემორჩილები იძულებითა.
ზუგნურებაა თავს იღვა საქმე,
ძალს და ღონეს რომ აღემატება.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

არც გატან ძალას! და თუმც ისურვო,
შენი შეწევნა აღარ მამეებს.

70 როგორც გენებოს, მე კი დავმარხავ!
ასეთ საქმისთვის შვებით მოკვცდები
და განვისვენებ ღმერთების სათნო
ძვირის მოქმედი საყვარელს ძმასთან—
და, საყვარელი. მე მირჩენია

75 ქვესკნელის ღმერთთა პატივისდება,
სად სავანეა სამარადისო,

ვიდრე უფალთა ამ ქვეყნისათა,
შენ კი, თუ გნებავს, დაპგმე ღვთის მცნება.

ი ს მ ე ნ ე

მე მცნებას არ ვგმობ, მე ხალხს ვმორჩილებ.

84 ვერ აღუდგები იმათ ბრძანებას.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

იმართლე თავი! მე კი მივდივარ

და განვუმზადებ ძვირფას ძმას საფლავს.

ი ს მ ე ნ ე

ვაიმე ბედკრულს, მე ვშიშობ შენთვის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჩემთვის ნუ, გიჯობს შენთვის იზრუნო.

ი ს მ ე ნ ე

85 არსად წამოგცდეს, გულთ დავიმარხოთ.

ეს საიღუმლო შენცა და მეცა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

აცნობე ყველას, შენის დუმილით

მხოლოდ სიძულვილს გამიძლიერებ.

ი ს მ ე ნ ე

შენ გული კიდევ გეგზნება ცეცხლით!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

90 ვაამებ, ვისიც ფრიად მსურს თნება.

ი ს მ ე ნ ე

ძალა არ შეგწევს, ფუჭია სწრაფვა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დე, თუ ვერ შეეძელ, თავს მივანებებ.

ი ს მ ე ნ ე

ნუ გაგიტაცებს უქმი ოცნება!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

თუ კვლავ განაგრძე, სამართლიანად

95 მეც შემძულდები, განსვენებულსაც.

დამტოვე მართო ჩემის ოცნებით,

ავიტან სასჯელს, მაგრამ ვერ დავთმობ.

ამცდეს სიკვდილი სახელოვანი.

ი ს მ ე ნ ე

მშვიდობით, წადი. ხვალ, თუმცა ხელი,

100 მარად მოყვარევ მოყვარეთათვის.

სტროფი ა
ქორო

- ო, სხივო მზისა, შეიღბჳე თებეში ეგრე მშვენიერად
უწინ არასდროს გაბრწყინებულხარ!
ძლივსღა გიხილეთ, თვალისჩინო ბედნიერის ღღის,
ღირკეს მდინარის წიაღსა ზედა შუქმოიფეფ
- 105 რომ აღმობრწყინდი და მყის განჰვანტე უკუქცეული
თეთრფაროსანი არგოსელთ ჯარს გზადანუღელი.
შუღლით და მტრობით აღტყინებულმა
ის ჩვენს ქვეყანას შემოუღსია
პოლინიქემ და მძაფრის განგაშით
- 110 სარალუჯ-მკული ზუჩით, ჩაფხუტით,
თავით ფეხამღის საჭურველსხმულმა
ფრთათეთრ არწივებრ მალამყივანმა
ლივლივით ქალაქს გადაუქროლა
ცხენთფათაროვან მუზარადებით.

ანტისტროფი 1

- 115 შესღდა ბანისა ნივნივსა ზეღა და შეიღბჳე ქალაქს
სისხლისმსმელ შუბებს უღრენღა ყოვღგნით,
გარნა იოტა მყისვე, სანამ ჩვენის სისხლითა
პირს აივსებღა და ბურჯთა ციხისა ალი
კერეონთ გაღჰჳუგავღა და ზურგით კერძო გაისმა ზათქი
- 120 გვეღეშაპისა — ეს უძღღევი კვეთება იყო.
სძაღს მკვეხარობა, ენაჭარტალი
ზევსს სამართლიანს და რომ იხიღა,
თუ ვით მოჰქროღნენ მთისა ნაკაღათ
ზევანი ოქრომკულ აბჯრის ჩხარუნით,
- 125 განმეხა ეღვით, ვინც კღღღის თხემზეღ
უკვე მზად იყო, ხმა განეღინა
გამარჯვებისა.

სტროფი ბ.

- ცეცხლისმფრქვეღღი მიწასა ეწყვეტა ძაღუმ
და ზანზარი ჰყო, გაშმაგებული კვეთებით
- 130 ცოღს რომ ანთხეღვა
და ბორღღღული ბურჯთ აწყღებღღა
ბახუსისაღან ჰკვას გაღამღღარი.
ზევსით სხეაგვარი ამბავი მოჰხღღა,
გვარღუნა ბღღი ღღღმა არეღღმა
- 135 კეთიღღმოწყაღღემ
შეიღღთა სარღღაღღთა შეიღბჳეთა წინა

დამწკრივებულთა თანასწორ რაზმებით
ერთურთის მოღმა დაუგდეს ზევსსა
გარემიმქცევსა სპილენძის ხარკი.

- 140 ორს ბედშავს გარდა, ერთის სისხლ-ხორცის,
ძლევამოსილთა შუბთა ძგერებით
სიკვდილს ორთავე მიემთხვა სწორად.

ანტისტროფი ბ.

ღირსადქებული ნიკე-ღმერთი გამარჯვებისა
თებეს, საომარ ეტლებით განთქმულს, ეწვია ღიმით.

- 145 მაშ, დავივიწყოთ ომმოხდილთ
ბრძოლა და მოვვლოთ ფერხულით
ღმერთების ყველა ტაძარი
და დე ბახუსმა, დედამიწისა შემძკრელმა როკვით,
ჩვენ გვიწინამძღვროს.

- 150 აჰა, აგერა გამოჩნდა კრეონ
მენოიკეს ძე, ღმერთთა განგებით,
ცვალებად ბედის ბრუნვისა გამო
ანაზღდეულად გამეფებული!
რა უღევს გულში? რისთვის საქვეყნოდ

- 155 გასცა ბრძანება
და საგანგებოდ აქ გვიხმო ბჭობად?

კ რ ე ო ნ ი

მოქალაქენო, ღმერთთა ინებეს
ღიდის შფოთითა სამეფოისა
ჩვენის შერყევა და კვლავ აღდგენა.

- 160 გზირთ პირით ცალკე აქ მოგიწოდეთ,
რადგანაც ვიცი — ლაიოსის ტახტს
და მეუფებას პატივსა სცემდით
და როს დაემხო ოიდიპოს-მხსნელი,
თქვენ იმათ შვილებს კვლავ ერთგულებდით.

- 165 აწ, ოდეს ძმები საძრახის უშლლით
ეკვეთნენ ერთურთს და თვით ირგუნეს
სირცხვილეულთა მრჩობლი სიკვდილი, —
ტახტი მე მიპყრავს, ხელისუფლებაც,
ვით დაღუპულთა ახლო ნათესავს.

- 170 ძნელია მიჰხვდე კაცის ზნეობას,
სულსა და აზრსა, ვიდრე არ იჩენს
თავს ვით მმართველი და სჯულმდებელი.

- მე კი, უნდა ვსთქვა, ვფიქრობ ცუდია
 იგი მმართველი, ვინც არ უგონებს
- 175 წარჩინებულთა ვაზირთა რჩევას
 და შიშნეული კბილს აჭერს ენას,
 ხოლო ვინც მამულს სცვლის მეგობარზედ,
 უარესია, არარა არის.
- მე, იცის ზევსმა გულთამხილველმა,
- 180 ვერ გავჩუმდები, ოდეს დაღუპვა
 მოელის მამულს და ვერც ვიწამებ
 მოყვრად მამულის მტერს, რადგან ვიცი,
 რომ სამშობლოა ხსნა ერთადერთი —
 თუ მისი ნავი სწორედ მისცურავს,
- 185 ჩვენც მეგობრებსა მრავლად შევიძინთ —
 ასეთის წესით აღვადგენ ქალაქს.
 აწ, სათანადო გავეც ბრძანება
 თიდიპოსისა შესახებ ძეთა:
 ეტელკლესა, მამულისთვის რომ
- 190 გასწირა თავი და მოკვდა გმირად,
 ჰხამს აღუესრულოთ ყოველი წესი,
 ვით ეკადრების ჩინებულთ გვამთა.
 და პოლინიკე — იმის ღვიძლი ძმა —
 კვლავ ლტოლვილი რომ დაბრუნდა ქალაქს
- 195 და მოინდომა ჩვენის მამულის,
 ღმერთების ქანდაკთ ცეცხლით შემუსვრა,
 ძმათ სისხლის დაღვრა, სხვათ დამონება, —
 ვბრძანე არ იქმნეს წმინდა წესისმებრ
 დასაფლავებულ-დატირებულნი...
- 200 დე, ეგდოს ლეში დაუმარხავი
 ძალღთა და ფრინველთ საზარელ კერძად.
 ეს არის ჩემი გულის პასუხი.
 ძვირისმოქმედსა ვერ ვჰსცემ მეტს პატივს,
 ვარნა ვინც მამულს მუდამ ერთგულებს,
- 205 იხვეჭს დიდებას სიკვდილ-სიცოცხლით.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

იყოს, ჰე, კრეონ, მენოიკეს ძევ,
 ეგ შენი ნება მამულის მტრისა
 და მოყვრისათვის. მკვდრისა თუ ცოცხლის
 შენთა ხელთ არის წესის დაღება.

კ რ ე ო ნ ი

210 ვინძლო დაიცვათ თქვენი ნათქვამი.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
უმჯობესია უმცროსთ უბრძანო.

კ რ ე ო ნ ი

გვამს მცველნი უკვე მიჩენილნი ჰყავს.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
მაშ, სხვა რა გნებავს? ჩვენ რას გვიბრძანებ?

კ რ ე ო ნ ი

კანონის ურჩნი უნდა ალაგმოთ.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
215/ვინ არის გიჟი, სიკვდილს ჰნატრობდეს!

კ რ ე ო ნ ი

ღიახ, სიკვდილი! მაგრამ კაცს ჰლუპავს
ხშირად იმედი ანგარებითი.

დ ა რ ა ჯ ა

მეფევ, ვერ ვიტყვი, რომ ფეხმალიად
მოგვრბოდი აქეთ სულდაულეებლად.

220 არა, რამდენჯერ შევედექი გზაში
და შიშით უკან ვიქცირებოდი...
გული მიგრძნობდა და ხან მითქმიდა:
საით მიდიხარ, შე უბედურო,
იქ ხომ სასჯელი გელოდებო.

225 ხან კი: თავხედო, რად იგვიანებ?
კრეონს ამბავი რომ სხვამ აუწყოს,
დაისჯებო! — ამ ფიქრში ვიყავ,
გზა გამიგრძელდა, ძლივს მოვატანე.
ბოლოს ვარჩიე გხლებოდი და თუმც

230 კარგს ვერას გეტყვი, გეტყვი მაინცა.
მის მოიმედედ მოვსულვარ აქა,
რომ ის გადამხდეს, რაც მიწერია.

კ რ ე ო ნ ი

რა მოხდა? ეგრე რამ შეგაშინა?

დ ა რ ა ჯ ა

ჯერ ჩემი გითხრა: მე არ მიქნია,
235 არც ვიცი, ვინ ჰქნა და რომ დამსაჯო
ალალ-მართალი, სამართალია?

კ რ ე ო ნ ი
ოსტატურად რო მართლულობ თავსა,
ალბათ მაუწყებ ახალსა რასმე.

დ ა რ ა ჯ ა
გამბედაობა წამერთვა შიშით.

კ რ ე ო ნ ი
240 ბარემ სთქვი, მორჩი და გაეთრიე.

დ ა რ ა ჯ ა
აკი ვიამბობ. ეს არის ვისლაც
დაუფლავს გვამი წმინდა წესთამებრ
და წაუყრია ზედ მშრალი ქვიშა.

კ რ ე ო ნ ი
რაო? რას ამბობ? ვინ გაპბედავდა?

დ ა რ ა ჯ ა
245 რა ვიცი. კვალი იქ არ ჩანს ბარის,
არც წერაქვისა, მიწა მყარია,
გლუვი, უთხრელი და ურმის თვლებით
დაუტკეპნელი, კვალიც არსად ჩანს.
პირველ მორიგემ რომ ეს გვაცნობა,

250 ყველა შეგვზარა ამ სასწაულმა.
გვამი არ ჩანდა, მოსულა ვილაც
და წაუყრია დახსნად ცოდვისა
ზედ მხოლოდ მიწა და გაქცეულა,
და არც ნადირის იქ სჩანს ნავალი,

255 არცა ძაღლისა. აგვიტყდა ლანძღვა,
ბრალს ვსდებთ ერთმანეთს და გავაჩაღეთ
კინადამ კრივი — ვინ დაგვიშლიდა?
ყველას გვაქვს ბრალი და ყველა ჰფიცავს,
რომ ამ საქმისა არა იცის რა.

260 ვუხმობთ ღმერთებსა, მზად ვართ ცხადყოფად
უბრალოების ცეცხლით და შანთით,
რომ ამ საქმეში არც მოქმედებით
და არც განზრახვით გვიდევს რამ წილი.
ვერაფერს გავხდით. ბოლოს დაიწყო

265 ერთმა და შიშით ყველას თავები
ჩაგვაქინდვრინა: ვერც შევესიტყვეთ
და ვერც ვიპოვეთ გზა უკეთესი,
იგი გვირჩევდა დაუფარავად
სულყველაფერი გვეამბნა შენთვის.

- 270 სიტყვა ჭკუაში დაუჯდა ყველას.
და ეს საამო ხვედრი მე მერგო.
აი, მოვედი, თუმც ვერ გაამეთ —
ვის იამება ცუდის მთხრობელი!
- პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
- მეფევ, ჭკუაში ერთი რამ მომდის:
- 275 ღმერთებს არ ეღვასთ საქმეში წილი..
კ რ ე ო ნ ი
- დაჩუმდი, ვიდრე განმარისხებდე,
უგბილმეტყველებ, თუმც ხარ მსცოვანი,
რაებს მიჰქარავ? თუ მართლა ჰგონებ
მაგ გვამისათვის ჰზრუნავენ ღმერთნი?
- 280 განა დაჰფლავდნენ ღირსის პატივით,
ვით ქველმოქმედსა, ვინც თავს დაგვესხა
მშვენიერ შენთა ტაძართ დამხობად,
კანონთ დათრგუნვად და საღვთო ძღვენთა?
განა უკეთურთ ჰფარვენ ღმერთები?
- 285 არა! ღრტვინავენ დიდი ხანია
მოქალაქენი, მგმობენ იღუმალ
თავის კანტურით და ვით შემფერის,
ქედს არ იხრიან ხელმწიფებისა
✓ ჩემის უღელქვეშ. იმათ დაჰქრთამეს
- 290 მიზლით ესენიც და შეაცდინეს.
ვერცხლის ბრაღია! ის არის წყარო
ბოროტებისა, ის ანგრევს ქალაქთ,
იგი მამაკაცთ ექსორია — ჰყოფს,
იგი ჰრყვნის მოკვდავთ კეთილთა ზნეთა
- 295 და გულთ უნერგავს სარცხვინო ზრახვათ,
ძმაცვა-მზაკვრობას და უღვთოებას.
მაგრამ დადგა დრო და დაისჯება
სამართლიანად ვერცხლისმოყვარე./
იცოდეთ, თუ კვლავ მაქვს ზევსის რიდი.
- 300 ვაცხადებ ფიცით, თუ დამნაშავე
თქვენ არ იპოვეთ და არ მომგვარეთ
თვალწინ, გაკმარებთ, გგონია, სიკვდილს?
ცოცხლივ დაგკიდებთ, ვიდრე თავხედსა
არ აღმოაჩინთ, რათა უწყოდეთ,
- 305 თუ სადაც ჯერ არს ეძიოთ სარფა,
ქურდვას არ თვლიდეთ ვაჟაკურ საქმედ.

ყოველ საქმეში არ ანგარობდეთ,
განა ვერ ხედავთ, ხშირად ხსნისა წილ
ბინძური ქრთამი ჰლუპავს მრავალსა.

დ ა რ ა ჯ ა

310 ვსტქვა კიდევ რამე, თუ სჯობს მოვკატრცხლო?

კ რ ე ო ნ ი

ნუთუ ვერ ჰხედავ, რომ თავს მაბეზრებ?

დ ა რ ა ჯ ა

სმენას გიშხამავ, თუ გულს გიღონებ?

კ რ ე ო ნ ი

კითხვასაც ჰხედავ, თუ რა მალონებს!..

დ ა რ ა ჯ ა

ქვირისმოქმედმა მოგიწყლა გული

315 და მე ყურთსმენა.

კ რ ე ო ნ ი

უბედი ყოფილხარ!

დ ა რ ა ჯ ა

მაგრამ ამ საქმის არ ვარ მოქმედი.

კ რ ე ო ნ ი

შენ ხარ და სულიც ვერცხლად გაჰყიდე.

დ ა რ ა ჯ ა

ვაიმე! იჭვი, ტყუილი იჭვი

320 საშინელია!

კ რ ე ო ნ ი

იუბედე ეგრე,

მაგრამ უკეთუ აქ არ მომგვარეთ

თქვენ დამნაშავე, ნახავთ რა ხიფათს

შეგამთხვევთ ბილწი ანგაარება.

დ ა რ ა ჯ ა

325 ნეტავ როგორმე ის გვაპოვნინა,

რომ შენ მოგგვაროთ. თუ გვწყალობს ბედი,

მივაგნებთ მის კვალს, მაგრამ, იცოდე,

მე ველარ მნახავ. ეხლაც თავმთელი

რომ მოვრჩი საფრთხეს, ღმერთებს ვუმადლი.

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

330 ბევრი რამ არის ძლიერი ქვეყნად, მაგრამ კაცისა

არაფერია უძლიერესი. საშინელ ქარში იგი მისცურავს

თეთრფაფარ ზღვაში და აპობს ტალღებს
უპირატესსა ღმერთთ შორის გეას,
მარად უხრწნელსა და უღვეველსა,
335 ჰღალავს, წლითწლამდე ცხენშებმულ გუთნით
ულადრავს მიწას გულმკერდსა.

ანტიპტროფი ა.

✓ ბრძენია იგი, მსუბუქფრთა ფრინველთ გუნდებს აკანათს
უგებს და იჭერს ხაფანგ-ისხერტით მხეცებსა ტყისას
340 და იმორჩილებს და გონიერსა ზღვითგან ამოჰყავს
სათხეველით თევზი. ის ოსტატურად
მთისა და მინდვრის აცხრობს ნადირთა
და უხედარსა ჯიქურსა კუროს
და სქელფაფარ ცხენს ათვინიერებს.

სტროფი ბ.

მან სრულჰყო ნიჭი სიტყვისა,
345 გაივარჯიშა მახვილი ჰკუა,
გულისხმა, გონი, აზრი ელვარე
და საზოგადო ცხოვრების ზნენი.
მან მოახერხა თავის დაფარვა
v მძაფრის ყინვის და ქარიშხალისგან.

350 იგი უმწეო არასდროს არის,
[მხოლოდ არ ძალუძს სიკვდილს გაეჭყეს,
თუმცა იბოვა მძიმე სენთა საკურნებელი.

ანტიპტროფი ბ.

ასეთის სიბრძნით შემკული,
ხელოვანი და ოსტატი

355 ხან კეთილს საქმეს, ხან ბოროტებას ემსახურება
და არღვევს ქვეყნის კანონთა
და ღმერთთა წმინდა სამართალს.
მეფეც რომ იყოს, უღირსი არის,
ვისაც ზნედა აქვს ურჯულოება.]

360 მას ვერც კერასთან დავუთმობ ადგილს
და ვერც ვიგულვებ თანამზრახველად
ამგვარად მოქმედს.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

ამას რას ჰხედვენ ჩემი თვალები?
ამ სასწაულის მნახველსა ვითღა

365 ძალმიძს უარვპყო, რომ ეს ქალწული
ანტიგონეა?.. ო, უბედურო,
ბედშავის მამის ბედკრულო შვილო!
რა დაგმართნია? ნუთუ ვირწმუნო,
რო დაგატყვევეს, ვითა უგნურის
370 საქმის მოქმედი და მეფის ურჩი?

დ ა რ ა ჯ ა

ღიახ, ეს არის. ჩვენ შევიპყართ,
გვამს რო ჰმარხავდა. სად არის კრეონ?

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

სასახლით მოდის აქ მონასიმედ.

კ რ ე ო ნ ი

რა ამბავია? რისთვის მელოდით?

დ ა რ ა ჯ ა

375 მეფევ, მოკვდავთა არა ჰხამს ფიცი.
შემდგომი ფიქრი ამტყუენებს პირველს.
ვფიცავდი — აქეთ არ ვიბრუნებდი
პირს შიშნაჭამი შენის მუქარით.
მაგრამ უცები, იმედწარკვეთილს,

380 რა მომევლინა ეს სიხარული,
გავსტეხე ფიცი, კვლავ აქ დავბრუნდი
და ეს ქალწული, გვამს რომ ჰმარხავდა,
თან მოვიყვანე, წილის უყრელად
დავლა ჩემია, სხვის არავისი.

385 აწ, მეფევ, გნებავს აწამე, მოჰკალ, ✓
მე კი სამართლით განვთავისუფლდი,
ეს ფათერაკი რომ ავიცდინე.

კ რ ე ო ნ ი

შენ მოიყვანე? სად? ვით შეიპყარ?..

დ ა რ ა ჯ ა

გვამს ჰფლავდა-მეთქი... მორჩა, გათავდა.

კ რ ე ო ნ ი

390 გესმის, რას ამბობ? მართალს მოგვითხრობ?

დ ა რ ა ჯ ა

თვით ვარ მნახველი, ცხედარს ჰმარხავდა,
განა არ არის ცხადი ეს სიტყვა!..

კ რ ე ო ნ ი

უცებ წაწყდით და შეიპყართ?

დ ა რ ა ჯ ა

- აი, გიამბო. შენის მუქარით
395 დავბრუნდი უკან შეშინებული.
გავასუფთავეთ ქვიშისგან კარგად
და გავაშიშვლეთ გახრწნილი გვამი.
გორაკის თხემზედ ზურგით ქარისკენ
დავსხედით, რომ არ გვცემოდა სუნი.
- 400 ვლანძღავდით ერთურთს, ვახალისებდით,
რომ ყველა ფხიზლად ვყოფილიყავით.
შუა ეთერში გამოჩნდა მზისა
ბრწყინვალე დისკო და ავარვარდა
სიცხე. ერთბაშად ავარდა ქარი
- 405 და მყის გრიგალმა, ჯალათმა ცისამ,
აღავსო ბარი, ეთერი ვრცელი
და ხუჭუჭი ტყე გასძარცვა, ჩვენ კი
თვალდაფახულნი ვუძღვებდით რისხვას.
დრო რომ გავიდა და ქარი დაჰსცხრა,
- 410 ვხედავთ ამ ქალწულს, მოთქმით მოტირალს,
ვით სტირის ჩიტი, ოდეს იხილავს
ცალიერს ბუდეს, სარეცელს ობოლს.
რა დაინახა შიშველი გვამი,
მოჰყვა ქვითქვეითსა და წყევლა-კრულვით
- 415 მკრეხელობისა მოქმედთ ჰრისხავდა.
მყისვე აიღო მან მშრალი ქვიშა,
ასწია მალლა სპილენძის სურა
და გვამი სამგზის პატიოსანჰყო.
ეს რომ ვიხილეთ, მივცვივდით ერთად
- 420 და შევიბყარით, სრულად არ შეჰკრთა...
ვამხილებთ ცოდვებს ძველსა და ახალს,
იგი კი დგას და არას უარობს.
თან მიხარია, თან მებრალება,
კარგია, თვით რომ ჭირს დაეხწევი,
- 425 მაგრამ მოყვასის ჭირში ჩავდება
სავალალოა. რა გაეწყობა!
[შე რო გადავრჩი — ეს არის საქმე.
ჯერ თავო, მერე ცოლო და შვილო!
- კ რ ე ო ნ ი
შენ, მანდ რომ სდგახარ თავდალუნული,
430 ბრალს აღიარებ, თუ უარსა ჰყოფ?

ანტიგონე

მე ვარ მოქმედი, არცა ვპყოფ უარს.

კრეონი

შენ წადი შენთვის, სადაც გინდოდეს,
რაკი გადარჩი მძიმე ბრალდებას.

შენ კი მითხარი მიუქარველად,

435 იცოლი ჩემი აღკრძალულება?

ანტიგონე

ღიას, ვიცოლი. ყველამ იცოდა.

კრეონი

როგორ გაპბედე კანონთ დარღვევა?

ანტიგონე

კანონთ დარღვევა? ვინ დამიდგინა —

ზევსმა თუ დიკემ, ქვესკნელის ღმერთთა

440 თანამოსაყდრემ, რომელთ ნალზისთვის

დაუდგენიათ სჯული? ბრძანება

შენი! შენ ძალგის განა გაპქელო

სამარადისო სჯული ღმერთების?

არ გაჩენილა ის დღეს ან გუშინ, —

445 ის მარადია და არვინ უწყის,

როდის დაწესდა. და ღმერთთა რისხვას

მოკვდავის შიშით ვერ შევიმთხვევდი.

ვიცი მოკვდები, თუგინდ არ იყოს

ბრძანება შენი. და თუ სიკვდილი

450 ადრე წამილებს, მით უკეთესი.

ვინც ჩემებრ მარად ტანჯულ-გვემულა,

მისთვის სიკვდილი ნეტარება!..

და თუ ასეთი მომელის ხვედრი,

შვება იქნება! მაგრამ ღვიძლი ძმა

455 დაუმარხავი მე რო დამეგდო,

ღმერთთ შეგპსცოდავდი... სხვას კი არ ვნადვლობ,

და თუ შენ პფიქრობ, რომ მე გიყი ვარ,

სჩანს თითქმის გიყი მე მგონებს გიყად.

პირველი მოხუცი

სასტიკის მამის დულს შენში სისხლი:

460 არც შენ გცოდნია ჭირში დათმობა.

კრეონი

იცოდე, ფრიად უდრეკი ხშირად

ვარდება ჭირში. მაგარი რკინა

- აღში ბრძმედილი, გამყარებული,
ტყდება, იმსხვრევა ნაკუწ-ნაკუწად.
- 465 უფიცხეს ტაიჭს პატარა ლაგმით
იმორჩილებენ. ვინც ჰმონებს სხვასა,
განა შეჰფერის მას ქედმაღლობა?
ამან შეგნებით და თავხედურად
დაჰგმო კანონი დაწესებული
- 470 და აქ მეორედ ჰკადნიერდება —
პირში დამცინის და თავი მოაქვს.
ღიაცი მერქვას, ამას — მამაცი,
თუ შევარჩინო თავგასულობა.
თუმც ქალი იყოს ჩემის ღვიძლის დის,
- 475 ჩვენი ოჯახის სისხლი და ხორცი,
უმკაცრესს სასჯელს ვერც ეს ასცდება
და ვერც ამის და: მასაც ბრალი აქვს,
ვით თანამზრახველს გვამის დაფლვაში.
აქ დაუძახეთ. ეს არის ვნახე
- 480 შეწუხებული, ფრიად მღელვარე.
ასეა, სული ამხელს ძვირისმქნელს,
ვიდრე თვით საქმე გამჟღავნდებოდეს.
მაგრამ მძაგს მეტად, როს მხილებული
ბრალეულობას ჰრთავსა და ჰკაზმავს.
- ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
- 485 სიკვდილად დამსჯი, მეტი რა გინდა?
კ რ ე ო ნ ი
აღარაფერი, გულს შევიჯერებ.
ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
რადღა იყოვნი? ვით მე არ მომწონს
შენი ნათქვამი — ნუმც მომეწონოს —
აგრეთვე ჩემიც არ მოგწონს საქმე.
- 490 მაგრამ განა რა შემძენდა ისეთს
ბრწყინვალე სახელს, თუ არ ღვიძლის ძმის
დასაფლავება!
თქვენც თანამიგრძნობთ,
მაგრამ შიშისგან დაგბმიათ ენა!
კ რ ე ო ნ ი
- 495 კადმოსიანნი ეგრე არ ბჭობენ.
ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
ყველა ჰგრძნობს, მაგრამ ვერ ჰბედავს თქმასა.

- კ რ ე ო ნ ი
 გრცხვენოდეს, არვინ გყავს თანამგრძნობი.
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 ცუდია მოყვასთ პატივისცემა?
 კ რ ე ო ნ ი
 მაგრამ მოკლულიც ხომ მოყვასია?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 500 ერთის დედ-მამის შვილი, სისხლხორცი.
 კ რ ე ო ნ ი
 მაშ, რად მოექცეც მას უპატიოდ?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 მაგას მიცვლილი არ დაგიმოწმებს.
 კ რ ე ო ნ ი
 თუ იმ ურჯულოს ატოლებ, მაშინ?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 მონა ხომ არა, ძმა დამედუპა.
 კ რ ე ო ნ ი
 505 ეგ ძმა გვიკლებდა, ის კი გვიცავდა.
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 \ ჰადესის წესი ერთნაირია.
 კ რ ე ო ნ ი
 სათნოს და ბოროტს ერთგვარი ხვედრი?
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 ავინ უწყის, ქვეშეთს რა არის სათნო.
 კ რ ე ო ნ ი
 მტერი მტრად რჩება სიკვდილის შემდგომც.
 ა ნ ტ ი გ ო ნ ე
 510/მე გაეჩენილვარ სიყვარულისთვის.
 კ რ ე ო ნ ი
 მაშ, წადი მკვდრებთან და იქ გიყვარდეს,
 \ აქ ცოცხალ თავით ქალს ვერ ვამეფებ.
 ბ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
 აგერ, სასახლით მოდის ისმენე,
 საყვარელ ძმისთვის ცრემლ-დათხეული.
 515 შუბლი შეუკრავს ნაღველს და სახეს
 ჰჩრდილავს ანთებულს
 და ტურფა დაწვნი დაუწვავს ცრემლსა.

კ რ ე ო ნ ი

შენ, ქურდულად რო შემომეპარე,
ვითა ეჭიდნა და მწოვდი სისხლსა,
520 და მეც, ბრმა, ჩემს ტახტს თვითვე ვუზრდიდი
ორს მტერს, ორს საფრთხეს, — გვამის დაფლვაში
შენც გიღვეს წილი, თუ უბრალო ხარ?

ი ს მ ე ნ ე

თუ ამას უღვეს, მეც ვარ მოქმედი,
თანაზიარი და ბრალი მეც მაქვს.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

525 ეს იქნებოდა უსამართლობა —
არც შენ გინდოდა, მეც მოგიშორე.

ი ს მ ე ნ ე

მაგრამ არ მრცხვენის გავიზიარო
ტანჯვა-წვალება, შენ რომ მოგელის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ვინც მოიქმედა, უწყის ჰადესმა,
530 ქვესკნელის ღმერთმა, მე კი მძაგ ყველა
მარტო სიტყვით რომ მიმოწმებს გრძნობას.)

ი ს მ ე ნ ე

ნუ მთვლი უღირსად რომ მოგკვდე შენთან
და სრულვჰყო ვალი წინაშე ძმისა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

535 ნუ, ნუ მოკვდები და ნუ იჩემებ,
რისთვის ხელიც კი შენ არ გიხლია.

ი ს მ ე ნ ე

უშენოდ რაღა მამებს ბედკრულს!..

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჰკითხე კრეონსა... ხომ მისთვის ჰზრუნავ!..

ი ს მ ე ნ ე

აგრე უწყალოდ რად მიკლავ გულსა?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მეც ვიტანჯები, თუმცა დაგცინი.

ი ს მ ე ნ ე

540 მაშ ეხლა მაინც რით დაგეხმარო?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

იხსენი თავი, თუმც არ მშურს ეგ ხსნა.

ი ს მ ე ნ ე

ნუთუ შენს ბედს არ გავიზიარებ?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

შენ ამჯობინე სიკვდილს სიცოცხლე.

ი ს მ ე ნ ე

მაგრამ მე ჩემი ზომ გამცნე აზრი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

545 ზოგს შენი მოსწონს, ზოგსა კი — ჩემი.

ი ს მ ე ნ ე

ბრალი ერთი გვაქვს, დაო, ორივეს.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

არა, იცოცხლე, მე კი მკვდარი ვარ,

საიმქვეყნიოდ ვარგვივარ მხოლოდ.

კ რ ე ო ნ ი

ერთი ეს არის გაგიჟებულა,

550 ხოლო მეორე შობით გიჟია.

ი ს მ ე ნ ე

მართლაც, მეფეო, მუდმივი ტანჯვა

უკარგავს ბედშავთ ჭკუა-გონებას.

კ რ ე ო ნ ი

და შენც არჩიე ბოროტების გზა.

ი ს მ ე ნ ე

რად მინდა თავი ცოცხალი, თუ ეს...

კ რ ე ო ნ ი

555 მას ნუ ახსენებ, ის აღარ არის.

ი ს მ ე ნ ე

ნუთუ სიკვდილად დასჯი შენს სასძლოს?

კ რ ე ო ნ ი

სათესი იყოს, ველი ბევრია.

ი ს მ ე ნ ე

მისი საფერი სხვა არ იქნება.

კ რ ე ო ნ ი

ცუდის ზნის ცოლი არ მსურს ვაჟისთვის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

560 ძვირფასო ჰემონ, ვით გარცხვენს მამა!

კ რ ე ო ნ ი

შენც თავს მამეზრებ, შენი ქორწილიც!

ი ს მ ე ნ ე

ნუთუ ჩაუშლი ვაჟს ქორწინებას?

კ რ ე ო ნ ი

ამ ქორწინებას ჩაშლის ჰადესი!

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

განაჩენია, ვჭგონებ, სიკვდილი.

კ რ ე ო ნ ი

565 მეც ეგრე ვჭგონებ. ეი, მსახურნო!

მყის წაიყვანეთ და მიერითგან

გეჭიროსთ თვალი, რადგან გულადნიც

გარბიან, ოდეს ჰადესის სუსხი

სიმათ სიცოცხლეს შემოუბერავს.

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

570 ბედნიერია, ვისაც სიმწარე არ განუცდია,

გარნა თუ სახლი შეუწყევია ღმერთების რისხვას,

მის შთამოებას საშვილიშვილოდ ჰსდევს განსაცდელი.

მსგავსად ვით ქარი მძვინვარე

ჰბერავს თრაკიის ზღვით კერძო

575 და გარესკნელი ზღვის სიღრმეს ბნელი გარემოიცავს,

ზვირთნი უფსკრულით შავს ქვიშას

წყლის ზედაპირზედ ისვრიან

და ჰზანზარებენ ნაპირნი ტალღათა უკუმიმქცევნი.

ანტისტროფი 1

580 და ეგრე, ვხედავ, ლაბდაკიდთ სახლის ტანჯვანი ძველნი

აწ გარდასულთა, ზედ ერთვიან უბედურებას

და ცოდვათაგან ერთ თაობამაც ვერ იხსნა გვარი —

ღმერთი არ ჰშველის და ამხობს.

აწ ოიდიპოსის ის იყო

გარდმოველინა უკანასკნელს შტოს სხივი ნათლისა

585 და კვლავ მახვილი ქვესკნელის ღმერთთა

ჰკვეთს სისხლიანი, უბნელებს

ჰკუა-გონებას და უშრეტს აზრსა.

სტროფი ბ.

კაცთ თავხედობა, ზევსო, ვით

შეარყევს შენს ძლიერებას!

590 მას ვერც ძილი ჰსძლევს ყოვლის განმრღვევი და ვერც

უწყვეტი სრბოლა თვეების, —

მეუფევე, მარად ჭაბუკო, გიპყრავს
დაუსაბამოს შუქმოიეფე ოლიმპი ტურფა.

595 წირთი კანონი ყოფილა,
წარის და მუდამ იქნება
საყოველთაო, უცვლელი:
მოკვდავთ სიცოცხლეს თან ჰსდევს ნიადაგ უბედურობა.
ანტისტროფი ბ.

ზოგსა მაცთური იმედი
სიხარულს მისცემს, სიამეს,
600 ზოგს კი ფუქსავატს უცუდებს ნდომა-სურვილებს,
იჭვ-უქონელს ეპარება
და ვიდრე მოვა გონს, ტერფსა უთუთქავს ცეცხლით.
ჩინებულია ძველთაგან ნათქვამი ბრძნული:
ღმერთი რომ მოკვდავს გონებას

605 უბნელებს, მაშინ ბოროტი
კეთილად მოეჩვენება
და ხანმოკლეა მაშინ კაცის ბედნიერება.
პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

აგერა ჰემონ, უკანასკნელი
ნაშობი შენი, თითქო ფრიად ჰსწუხს
610 თავის საცოლე ანტიგონესთვის
და ჩაშლასა ჰგლოვს ქორწინებისას.

კ რ ე ო ნ ი
მაგას ეხლავე გავიგებთ. შვილო,
ხომ არ მიწყრები, რომ შენს საცოლოს
მსჯავრი მივაგე უცილობელი?
615 შენთვის ხომ მაინც საყვარელნი ვართ?

ჰ ე მ ო ნ ი
მამავ, შენი ვარ. გონიერი ხარ
და შენს ბრძნულს რჩევას მუდამ ვჰმორჩილებ,
და ქორწინებაც მხოლოდ მაშინ მსურს,
თუ შენ დამლოცავ და მომიწონებ.

კ რ ე ო ნ ი
620 ჰო, შვილო, ეგრე! მამისა სურვილს
ჰხამს ანაცვალოს შვილმა ყოველი.
მორჩილი შვილი დედ-მამას სახლში
იმისთვის უნდა, რომ მტრის იძიოს
შური, ვით მამამ, და პატივი ჰსცეს

- 625 მეგობარს. მაგრამ რა ეთქმის იმ კაცს,
ვინც რომ ჰშობს შვილთა ურგებთა? იგი
თვითონ იმზადებს საზრუნველს მუდამ
და მტრისთვის ჰხდება გასაკილავი.
შენც, შვილო ჩემო, ქალის გულისთვის
- 630 ნუ ჰკარგავ ჰკუთას, — იცოდე, იგი
საზიზღარია კავშირი, ოდეს
შინ მეუღლედ გყავს ავი დიაცი.
ავსა მეგობარს რა უარეა?
განშორდი მაგ ქალს, დაგდე ბილწი,
- 635 დეე, ჰადესში მისთხოვდეს ვისმე.
მთელს სამეფოში ის არის მხოლოდ
კანონის მგმობი, ის შევიპყარით,
და ქვეყნის თვალში სიტყვას არ გავჰსტებ
და მოვაკვდინებ. დე, უხმოს ზევსსა,
- 640 მოყვრობის მეოხს! თუ ნათესავენს
მორჩილ ვერ გავჰხდი, უცხოს რაღა რჯის?
ვინც თავის სახლში უძრახი არის,
ის ქვეყნისთვისაც მართებულა,
გარნა ვინც ჰფიქრობს კანონთ დარღვევით
- 645 ხელისუფალნი დამორჩილოს,
იგი არ არის ღირსი ქებისა?
ბრძანებას მეფის, ვინც უნდა იყო,
ავსა თუ კარგსა, ჰხამს მორჩილებდე.
შრწამს, სახელმწიფოს ის ჰმართავს კარგად,
- 650 ვინც თვით კანონებს ემორჩილება,
და ომის გრიგალს ბრძოლისა ველზედ
მიუშვერს გულმკერდს მხნე თანამბრძოლი.
უთაობა კი ჭირია დიდი:
ის ჰლუპავს ხალხსა, სახლთ ანადგურებს
- 655 და ომში რაზმებს არღვევს მებრძოლთა
და უკუაქცევს. მორჩილებით კი
კარგი მოთავე იხსნის მამულსა.
ამიტომ გვმართებს დავიცვათ წესი
და არ ვემონოთ არასდროს დიაცს.
- 660 თუ მონობაა, სჯობს კაცს ვემონოთ,
ვიდრე დიაცის გვედგას უღელი.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

თუ არ გვალატობს ჭკუა მოხუცთა,
გონიერია შენი სიტყვები.

ჰ ე მ ო ნ ი

- მამავ, ღმერთები გვაძლევენ ჭკუას,
665 ყოველსა მადლს რომ აღემატება.
მე არცა ძალმიძს და არც მსურს გითხრა,
რომ შემცდარი ხარ, მაგრამ შენს გარდა
გონიერება არც სხვას აკლია.
მე ბუნებითად აღრითვე ვიცო,
670 თუ ვინ რას ჰშვრება, ჰფიქრობს აუგებს.
ხალხს შენი შიში ენას უბორკავს
და რომ ჰსთქვას რამე, შენ ვერ გაამებს.
მე კი იღუმალ ვისმენ ყველაფერს,
თუ ვით დაჰსტირის იმ ქალს ქალაქი:
675 რომ ის სიკვდილის ღირსი არ არის
და ქველობისთვის იღუპვის წბილი, —
ის, ვინც თვისი ძმა დაუმარხავი
ფრინველთ და ნადირთ არ დაუტევა
სისხლში მოთხვრილი საგლეჯ-საფლეთად, —
680 ნუთუ დიდების არ არს ღირსიო?
ყრუდ ეგრე უბნობს ფარულად ხალხი,
მამავ, მე შენი ბედკეთილობა
ყველაფერს მიჯობს, — რა შეედრება
მართლაც შეილისთვის ბედსვიანს მამას
685 და მამისათვის დღეკეთილ შეილთა.
მაგრამ ნუ ჰგონებ მხოლოდ შენ იცი
ჭეშმარიტება, სხვამ კი არავინ.
ვინც ჰფიქრობს — ჭკუა, ენამჭევრობა,
დიდსულოვნებაც მისი ხვედრია
690 მხოლოდ — ის კაცი ფუქსავატია.
ბრძენიც რომ იყო, ჰხამს ბევრი რამე
კიდევ ისწავლო, არ უჯათობდე.
ხომ იცი, რომ ხე თუ იღრიკება,
მას ნაღვარევი ვერას დააკლებს,
695 მაგრამ უღრეკსა ჰსთხრის ფესვიანად.
აგრეთვე ვინცა აფრის ბაგირებს
ჰსჭიმავს და ებრძვის გრივალ-ქარიშხალს,

- ბოლოს დაჰსცურავს ნავით ფსკერალმა.
 ამიტომ დაჰსთმე, დააცხრე რისხვა
 700 და მომისმინე, თუმც ვარ ყმაწვილი:
 კაცი ის არის, ვინც შეუმკია
 ბუნებას მაღალგონიერებით,
 მაგრამ ცოტასლა შესწევს ეს ნიჭი
 და ჰსჯობს სხვის კეთილს რჩევას მისდიოს.
 პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
- 705 მეფევე, გულისხმა ჰყავ, მართალს ამბობს,
 შენც გაუგონე — არც მამა ჰსცდება.
 კ რ ე ო ნ ი
 ნუთუ შეგვეშენის მხცოვანთა ჰკუა
 ვისწავლოთ ასეთ ბავშვებისაგან.
 ჰ ე მ ო ნ ი
- 710 განა ცუდს გირჩევ? თუ ყმაწვილი ვარ,
 საქმეს მიჰხედე, ასაკს რას დასდევ!
 კ რ ე ო ნ ი
 უკეთურთ თნევა, ჰფიქრობ, საქმეა?
 ჰ ე მ ო ნ ი
 როდის გირჩიე უკეთურთ ზოგვა?
 კ რ ე ო ნ ი
 ის ზომ მაგ სენით არის პყრობილი?
 ჰ ე მ ო ნ ი
 მაგას შენ ხალხი არ დაგიმოწმებს.
 კ რ ე ო ნ ი
- 715 ხალხს ვინა ჰკითხავს თუ მე რას ვჰშვრები! ✓
 ჰ ე მ ო ნ ი
 აი, შენც მსჯელობ, ვითარცა ბავშვი.
 კ რ ე ო ნ ი
 ამ სახელმწიფოს მე ვმართავ, თუ სხვა?
 ჰ ე მ ო ნ ი
- ✓ქალაქი მარტო ერთს არ გეკუთვნის.
 კ რ ე ო ნ ი
- ✓ქალაქი მეფის კუთვნილებაა.
 ჰ ე მ ო ნ ი
- 720 ✓შენ უღაბნოში გშვენის მეფობა.
 კ რ ე ო ნ ი
 ვხედავ, იმ ღიაცს ექომაგები...

ჰ ე მ ო ნ ი

თუ ღიაცი ხარ... მე შენ გქომაგობ...

კ რ ე ო ნ ი

ო, არამზადავ! ცილობას ჰბედავ?

ჰ ე მ ო ნ ი

ვჰბედავ, თუ ვხედავ უსამართლობას!

კ რ ე ო ნ ი

725 ხელისუფლებას მე ვიცავ ჩემსას!

ჰ ე მ ო ნ ი

არა, შენ ამცრობ და ჰქელავ ღვთის რჯულს.

კ რ ე ო ნ ი

ბილწო ქმნილება, ღიაცზედ ფინთო!

ჰ ე მ ო ნ ი

მაგრამ სასირცხოს ვერას დამწამებ.

კ რ ე ო ნ ი

შენი სიტყვები — ზრუნვაა მისთვის.

ჰ ე მ ო ნ ი

730 შენთვისაც, ჩემთვის, ღმერთებისთვისაც.

კ რ ე ო ნ ი

ღიაცის მონავ, ტყუილად მლიქვნელობ.

ჰ ე მ ო ნ ი

შენ ლაპარაკობ, სხვას კი არ უსმენ...

კ რ ე ო ნ ი

ვიდრე ის ჰსცოცხლობს, ცოლად ვერ ითხოვ.

ჰ ე მ ო ნ ი

მოკვდება... კარგი... სხვაც თან გაჰყვება.

კ რ ე ო ნ ი

735 თავხედო, კიდევ რომ მემუქრები!..

ჰ ე მ ო ნ ი

რა მუქარაა, ფუჭი ვჰგმო აზრი!

კ რ ე ო ნ ი

თვით ფუქსავატი ჰკუას მასწავლი?

ჰ ე მ ო ნ ი

მამა არ იყო, გიჟს გიწოდებდი.

კ რ ე ო ნ ი

მიწოდე, მაგრამ, ვჰფიცავ ოლიმპსა,

740 ძვირად დაგისვამ მაგ თავხედობას.

აქ მოიყვანეთ ის საძაგელი,

რომ მოვაკედინო საქმროს წინაშე.

ჰ ე მ ო ნ ი

არა, ნუ ჰფიქრობ, იმის დაღუპვას
მე რომ დავესწრო, ვერც შენ იხილავ
745 აწ ჩემსა სახეს. დამთხვეულობის
შენ სხვა მოჰსძებნე თანამოაზრე.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
მეფევ, ის გარბის განრისხებული —
✓ჭაბუკის წყენა საშიშარია.

კ რ ე ო ნ ი
გზა მშვიდობისა! იამპარტავნოს,
750 იმ ორის ქალის ვერ შეჰსცვლის ბედსა.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
ორისო? ნუთუ დასჯი ორსავე?

კ რ ე ო ნ ი
ო, ეგ კარგა სთქვი... მეორეს — არა...

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი
პირველი როგორ გსურს მოაკვდინო?

კ რ ე ო ნ ი
მე მას მივიყვან უდაბურ გზასთან.
755 } ცოცხლივ შთავაგდებ კლდის აკლდამაში,
საკვებს დაუფდებ, რომ ავსცდე ცოდვას
და ავაშორო ქალაქსაც ჭირი.
ევედროს ჰადესს — ხომ ის ჰსწამს მხოლოდ ---
იქნება იხსნას სიკვდილისაგან.

760 და თუ ვერ იხსნა, მაშინ მიჰხვდება,
რაზომ ფუჭია ჰადესის თნევა.

ქ ო რ ო
სტროფი ა.

ეროს, უძლევე ბრძოლაში,
ეროს, მსხვერპლი შენ ხელში გყავს,
რა ქალწულისა ნარნარს დაწვებზედ გაათევ ღამეს!
765 დაჰსცურავ ზღვაზედ და სოფელ-სოფელ მიმოვლი ვანებს,
თავს ვერც უკვდავი დაგახწევს, ვერცა
ღღემოკლეთ მოდგმა, — ვისაც შეიპყრობ, ჭკუაზედ შეჭმლი

ანტისტროფი ა.

შენ სათნოს აუკეთურებ
და კლდეზე ბრძენსაც გარდასჩეხ...

770 და დღეს ეს შუღლი ნათესავთ შორის შენი საქმეა!..

ტურფა ქალწულის, დიადთ კანონთა

ღვთაებრივთა

განშორებულის, თვალთ ელვარება იმარჯვებს,
რადგან

775 ეს გართობაა უძლევი ღმერთის აფროდიტესი.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

როს ამას ვხედავ, მეც მავიწყდება
მართებულობა და აღარ ძალმიძს,
რომ შევიკავო ცრემლთ ნიაღვარი,
ანტიგონე რომ საუკუნოსა

780 განსასვენებელს ადგილსა მიდის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

სტროფი 1

მამულიშვილნო, შემომხედეთ, უკანასკნელი
გზით ვით მივდივარ და მზის შუქს
უკანასკნელად ვუმზერ ბედკრული,
ვეღარ ვიხილავ — მივყავარ ცოცხლად ჰადესს,

785 ყოვლისა განმსვენებელსა

აქერონისკენ, უზიაროდ

ქორწინების და ვერც გალობას საქორწინოს
მოვისმენ, რადგან აქერონს შევირთავ.

ქ ო რ ო

შენ მოიხვეჭე ქება-დიდება

790 და მიცვალებულთ საგანეს მიხვალ,
არა მომსერელი სენით მოწყლული,
არცა მახვილით შურძიებული, —
მოკვდავთა შორის ერთი მიდიხარ
ჰადესს მორჩილი შენი კანონის.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

795 მსმენია, ბედკრულ ფრიგიელ სტუმარს, ტანტალის
ასულს

სიპილოს წვერზედ დაღუპულს,
კლდისა კალთები, ვით სურო,
ძალუმად შემოსალტვიან, დღეს ღონემიხდილს ნიადაგ,

800 ასე ამბობენ,

აწვიმს და ათოვს,

და მთის ქედ-ბორცვებს, მუდამ მტირალი
ცრემლებითა ჰრწყავს,
და მეც დემონი მაძიებს მსგავსად.

ქორო

ის ღმერთი იყო, ღვთის შთამოება,
805 ჩვენ მოკვდავნი ვართ და მოკვდავთ შვილნი,
მაგრამ სახელი განწირულისთვის
დიდია, თუ რომ სიკვდილ-სიცოცხლით
ღმერთების ხვედრი ბედმა არგუნა.

ანტიგონე

სტროფი ბ.

გაპ მე, დამცინით! ჩვენი მამულის
810 ღმერთთა გულისთვის, რად შეურაცხმყოფთ
ჯერ ცოცხალს, არ მკვდარს?
ჰოი ქალაქო! ჰოი ცნობილნი
მოქალაქენო! შენც დირკეს წყაროვ.
წმინდა ჰალა-ტყევე, ეტლებით განთქმულ
815 თებეს ქალაქის! თქვენ ყველას გიხმობთ
რომ დამიმოწმოთ, თუ რა კანონით,
მეგობართაგან დაუტირალი,
იმ საოცარი სამარის მიწყარილისკენ მივდივარ.

ვაიმე ბედშავს!

820 არც ცოცხალი ვარ ცოცხალთა შორის,
არც მიცვლილებში მიცვალებული.

ქორო

გამბედაობის შენ გადალახე,
ბავშვო, საზღვარი და გართხმული ხარ
დიკეს მაღალი ტახტის წინაშე

825 და რაღაც ცოდვას ჰზიდავ მამისას.

ანტიგონე

ანტისტროფი გ.

თქვენ ჩემს უმწვავეს ტანჯვებს შეეხეთ,
სვეკრული მამის საშინელ ცოდვას

და მთელი გვარის

საერთო ხვედრსა

830 სახელოვანთა ლაბდაკიდეთა.

ო, სარეცელო, შავბედიითი
შეუღლებისა დედისა შვილთან,

მამიჩემის და ბედკრული დედის,
სადაც თვით გავჩნდი ბედუქულმართი,
835 და ღლეს წყეული მათთან მივიღივარ გაუთხოვარი
თანამყოფელად.

ო, ღვიძლო ძმაო,
ბედითადქმნილო ქორწინებითა,
მოკვდი და მე მკლავ ჯერ კიდევ ცოცხალს.

ქორო

მისთვის პატივი სათნო საქმეა,
840 მაგრამ უფლება ვისაც ეკუთვნის,
არავის ჰმართებს მისი ურჩობა.
შენ კი დაგლუპა თვითნებობამა.

ანტიგონე

დაუტირალი, უმეგობრო და უქორწინო
გზით, ჩემთვის გამზადებულით,

845 მტკიცედ მივიღივარ.

ალარასოდეს არ მანახებენ წმინდა მნათობის
თვალის სინათლეს
და ჩემს წყეულ ხვედრს საყვარელთაგან
არვინ დასტირის გლოვითა.

კრეონი

850 იცოდეთ, არვის სიკვდილის პირად,
თუ ნებას მისცემთ, არ მოსწყინდება
ზარი და გლოვა. მყის წაიყვანეთ.

ბრძანებისამებრ თალიანს დაჰხშეთ
აკალდამაში, დასტოვეთ მარტო,

855 გინდ მოჰკვდეს იქა, გინდ დაქორწინდეს.
ჩვენ ამ ქალწულთან არა გვაქს ბრალი —
ის განშორდება ამ სოფელს მხოლოდ*.

ანტიგონე

სამარევ ჩემო, ქორწილთ ტაძარო,
ჯურღმულთ სამკვიდროვ სამარადჯამო!

860 ჩემთა გარდასულთ მივესწრაფები
იმ ფერსეფონეს მკვდართა სამეფოს
უკანასკნელი ბედკრულთა შორის.
სიკვდილის უამი თუმც არ დამდგარა,
ცხოვრების საზღვარს ძალით მისულსა,

* პ. ჯავთარაძის თარგმანი მოყვანილია აქამდე, თარგმანი დაასრულა პ. ბერაძემ.

- 865 გულს დამესახვის ისლა იმედი,
რომ მოსვლით მამას ვაამებ მაინც.
თქვენც ილხნთ, დედავ, ძმაო ძვირფასო!
ამ ხელთ განბანესთ ცხედარი თქვენი,
შეგიმკესთ კუბო და გიზედაშეს.
- 870 ჰე, პოლინიკეე, შენ დამარხვისთვის
რა ჯილდო მერგო დიდსანუკვარი.
რომ დამხოცოდა დედას შვილები
ან მომკვდომოდა ბედითად ქმარი —
არ გადვიდოდი ხალხის კანონსა,
- 875 ამას რად ვამბობ, რა მაიძულებს?
ქმარს ვიშოვიდი მოკლულის ნაცვალს
და მისგან შვილსაც კვლავ შევიძენდი,
ხოლო დედ-მამა როს აიდს ჰგებებს,
ხომ ძმა აროდეს დაიბადება.
- 880 აი, მიტომაც დაგდე პატივი.
ჰკუთამყოფთათვის პატივის ღირსსა
კრეონმა მძიმე ბრალდება დამდო.
ძმაო, ჩემს თავზე უძვირფასესო,
ჰა, შეპყრობილი მივეყვარ ეხლა
- 885 უქორწინებელ, ბედით დამწვარი.
არცა ქმრის მცოდნე, არცა შვილების,
ტიალი, სულ მძლად ობლად შთენილი,
ცოცხლივ სამარეს მივეშურები.
რა წესს გარდაველ დიადთა ღმერთთა?
- 890 ვით გავუსწორო მე იმათ თვალი?
შველა და ხსნისთვის ვის მოვეუწოდო.
თუ უღმერთოებს ღვთისმოსავობა?
და თუ ეს არის ღმერთთა წყალობა,
რომ სულ უბრალომ ესრედ ვიტანჯო,
- 895 თუ ასე შეცდენ — დე, არანაკლებ
თვით დაისაჯნენ ვით მე დაესჯილვარ.

ქორო

ქარიშხლის ქროლვა მასში არ ქრება,
მძვინვარებს ისევ.

კრეონი

მიტომ დარაჯებს ემჯობინებათ
900 საქმის სრულყოფა, არ დაყოვნება.

ანტიგონე
ვაიმე ჩემდა, სიკვდილს მახლებს
ეს მოწოდება.

კრეონი
ვერც გაგამხნევებ, ვერც მოგცემ იმედს.
აღსრულდეს ხვედრი.

ანტიგონე
905 ო, თებეს მიწავ, წინაპართ სახლო,
ღმერთნო მამულის,
ჰხედავთ მივყევართ ჩემდა უნებურ.
მომხედეთ, ჰეი, მმართველნო თებეს,
მხოლოდ შთენილი მეფეთ მემკვიდრე
910 თუ რას დავითმენ ამ კაცისაგან —
ღვთის მესაობის მარად მესავი.

სტროფი ა:

დანაე ქალსა, ცის ნათელმიხდილს,
სპილენძით ნაჭედ იმ კიღობანში
მისცეს სავანე საალალებლო
915 სამარისებურ ჩაბნელებული,
თუმცა კი იყო ცნობილ გვარისა,
ყრმა ჰყავდა ზევსის შექმნილ-შობილო.
ვერვინ აიცილენს ბედის განაჩენს,
რადგან ვერც არეს, ვერც ციხე-კოშკი
920 მას ვერ დაიხსნის, ვერ გადაარჩენს
ვერცა ხომალდი მტკიცედ შეკრული.

ანტისტროფი ა.

ასე ღრიანტეს ძეც ქედმაღალი
მოდრეკილ იქმნა ელონელთ მეფე.
თავხედობისთვის ის დიონისემ
925 დასაჯა მკაცრად — ქვაბს მოამწყვდია,
კლდეში ჩასჭედა,
საცა დაეცხრო იმისი ძვინვა.
მაშინ სცნო ღმერთი, ჩაიგდო ენა
ქალთ რომ სდევნიდა, წმინდა ცეცხლს სპობდა
930 და მტრობდა მუზებს მესალამურეთ.

სტროფი ბ.

ბოსფორის ახლოს მწვანე კლდეთ შორის
სალმიდესოსთან — თრაკელთ მხარეში

არესმა ნახა საშინელება:

თუ ფინეიდებს

- 935 თვალს როგორ თხრიდა
დედინაცვალი უსასტიკესი.
და შურისგებად ვით უწოდებდენ
ბნელ თვალით უპენი, სისხლიან ხელით
საბეჭელის წვერმა რომ ამოაშთო.

ანტიტროფი ბ.

- 940 თავბედს იწყევდენ სასომიხილნი
შვილნი — მომსწრენი დედის ავბედის,
თუმც იყო თესლით ის უძველესი
ერეზთეს გვარის.

ღრმა გამოქვაბულს

- 945 გზრიდენ ასულნი მძაფრ ბორეასი—
მერანთ უსწრაფეს ღმერთის შობილსა,
მაინც მოირებს იმ ხანდაზმულთა
ვერ დააღწიე თავი, ო, ბავშვო.

ტირეზია

თებეს მმართველნო, ერთ გზით მოვსულვართ

- 950 ორთაგან ერთი მხოლოდ მხედველი,
ბრმას გზას უჩვენებს ყრმა თვალხილული.

კრეონი

რას გვეტყვი ახალს, მოხუცო ტირეზ?

ტირეზია

დაგმოძღვრავ, შენ კი ენდე ჩემს ნათქვამს.

კრეონი

არ გარდავსულვარ მე შენს სიტყვასა.

ტირეზია

- 955 მიტომაც სწორად მართავდი ქალაქს.

კრეონი

არ უარვჰყოფ, ბევრი სარფა მაქვს შენგან.

ტირეზია

კარგად დაფიქრდი — ბეწვზე ჰკიდიხარ!

კრეონი

სთქვი რაშიგან ვართ? შიშს მგვრის ეგ სიტყვა.

ტირეზია

მაშ გაჰყევ გზაკვალს ჩემი მისნობის.

- 960 სამისნო ადგილს ვუდექ ჩვეულსა,
სად ყოველ ფრთოსანს დაუდევს ბინა.

- აუტყდათ უცებ ფრინველთ ჭრიახი
 და სასიკვდილოდ ერთუროს ეკვეთენ,
 გლეჯდენ ერთმანეთს დაუზოგველად,
 965 ცუდს ასწავებდა მათი სიშმაგე.
 უმალ შემკრთალმა სამფეხს ვეძგერე
 სამსხვერპლოს ზედან ცეცხლის დაგზნებად.
 არ გავხდი ღირსი ჰეფესტის ცეცხლის,
 ნაცარში მხოლოდ ქონილა წვეთდა,
 970 ბოლავდა თეძო, ნაღველა გასკდა
 და სამსხვერპლოზე მიმოეპკურა.
 ქონიც თეძოსა ჩამოღვენთოდა,
 ჩაფშუტულიყო შიგ ნაღვერდალში.
 აი, ამ ბაღმა მათუყა ყველა
 975 უქმად მომლოდეს წინასწარ თქმისა.
 ეგ მე მიმიძღვის, მე ვუძღვი ერსა.
 მოსრა ქალაქი იმ შენმა რჩევამ,
 შეგინებულა სამსხვერპლონიცა,
 ფრინველთა, ძალთა უწმინდურობით
 980 ოიდიპოსის ძის გვამს რომ გლეჯდენ.
 ღმერთს აღარ ესმის კაცის ვედრება,
 არც სურთ რამ მსხვერპლი, შესაწირავი.
 კეთილის მაცნე ფრინველნიც სდუმან
 მოკლულის ცხედრის სისხლით გამძღარნი.
 985 შვილო, იფიქრე ამ ჩემს ნათქვამზე. †
 კაცთა ხვედრია ხშირად შეცდომა, †
 მაგრამ თუ ფხიზლობს და არ ჯიუტობს,
 ჭკვა არ ღალატობს, შარს ჩავარდნილი
 † დროზე შეცდომას კვლავ გაასწორებს. †
 990 თავუხლარს, — ბრიყვსა ვეტყვით სახელად.
 ნულა შეახებ ხელს მიცვალებულს.
 ყურს არ სმენია მკვდრის ახლად მოკვლა!
 მე შენდა სარგოდ მითქვამს ყოველი.
 გონიერს უყვარს კეთილი რჩევა.
- კ რ ე ო ნ ი
- 995 ყველას ისარი, მოხუცო, ახლა
 ჩემდა სამიზნოდ გაუწონია.
 მკითხავსაც ერგო, ვხედავ, აქ წილი;
 ჩემიანებმაც გამყიდეს უკვე.
 ივაჭრეთ, ხვეჭეთ რამდენიც გნებავთ

- 1000 სარდეს ელექტრო — სინდელთ ოქროცა,
სულერთი არის, მას ვერ დამარხავთ,
ვერც მაშინ, თუგინდ ზევსის არწივთა
ღემით წაბილწონ ზევსის სასახლეც,
ველარ შემაერთოს ამ ცოდვის შიშმაც,
- 1005 ვერც მაიძულოს დამარხვა მისი.
კაცი ვერ მოსცხებს ღვთაებას ჩირქსა.
მოკვდავი, ტირეზ, — თუნდ ბრძენიც იყოს —
თავლაფდასხმული დაიღუპება,
✓ ვინც მოგებისთვის ავს საქმეს ამკობს.
ტ ი რ ე ზ ი ა
- 1010 ვაიმე, ვაი,
მიჩვენეთ კაცი სიტყვის გამგები.
კ რ ე ო ნ ი
ჰო, ამოყარე ეგ შენი სიბრძნე.
ტ ი რ ე ზ ი ა
ჰმეტობს თუ არა სიბრძნე ქონებას?
კ რ ე ო ნ ი
ვინ განიკურნოს უგუნურებისგან?
ტ ი რ ე ზ ი ა
- 1015 სწორედ ემაგ სენს თვით შეუპყრიხარ.
კ რ ე ო ნ ი
მისანი ხარ და აუგს ვერ გადარებ.
ტ ი რ ე ზ ი ა
მაინც ბრალსა მდებ ტყუილის თქმაში.
კ რ ე ო ნ ი
მისნებს, ამბობენ, უყვართო ფული.
ტ ი რ ე ზ ი ა
ხოლო მბრძანებელთ სიხარბე სჩემობთ.
კ რ ე ო ნ ი
- 1020 კარგად დაფიქრდი, ქალაქს მე ვმართავ.
ტ ი რ ე ზ ი ა
ქალაქის ხსნაში ზომ მეც გშველოდი?
კ რ ე ო ნ ი
თუმც კი ბრძენი ხარ, ვნებ მაინც მოყვასთ
ტ ი რ ე ზ ი ა
ნუ მაიძულებ ვთქვა რაც გულში მაქვს.
კ რ ე ო ნ ი
სთქვი, მაგრამ სარფას შეუშვი ზელი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

1025 ვგონებ სატქმელი შენც გეხებოდეს.

კ რ ე ო ნ ი

სტქვი, ჩემს გონებას ვერ მოისყიდი.

ტ ი რ ე ზ ი ა

მაშ, ჰა, ისწავლე რაც გაიგონო:

მზის სწრაფ ბორბალის მობრუნებამდე
შენსა ღვიძლ ძესა, შენგან ნაშობსა,

1030 ცხედრად ცხედრისთვის გასცემ საზღაოდ —
იმის სანაცვლოდ, სულ უბრალოსა
ცოცხლივ სამარე რომ გაუთხარე.

ხოლო გვამს — წილსა ქვესკენლთ ღმერთების —
იჭერ შებღალულ-დაუტირებელ.

1035 ის არც შენია, არც სხვა ღმერთების,
შენ კი თავს აძლევ ამდენ უფლებას.

მაგ თავსგადასულ მოძალადობას
დაგანანებენ ერინიები,

ვაის ვაიზე მოგინაცვლებენ.

1040 ვგეგვარ მოსყიდულს? შეიტყობ მაღე,
ვგონებ დიდი ღრო არ დაგჭირდება.

ქალთა და ვაჟთა ზმა შესძრავს შენ სახლს,
ამდგარა შენზე მთელი ქალაქი,
რომლის ღვიძლ შვილებს წესი აუგეს

1045 ძაღლთა და მხეცთა, ავთა ფრინველთა,
ბომონნიც ბილწყვეს საზარ საკურთხით.

ვით მოისარმა გულისდამკოდი
ისარი გტყორცნე გაშმაგებულად,
თავს ვერ დააღწევ მის მწვავე ტკივილს.

1050 ბაღლო, ნუ ჰყოვნი, წავიდეთ სახლში.

ჭაბუკი ნახოს ჯავრის საყრელად,
ენაც იმოკლოს, ის ურჩევნია
აზრი ეცვალოს საუმჯობესოდ,
რომ პატივს სდებდეს კეთილსა რჩევას.

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო ხ უ ც ი

1055 მეფევე, ეს რა სტქვა თავზარდამცემი.

რაც თავი მახსოვს, რაც ეს შავი თმა
გამთეთრებია, არ მაგონდება
ქალაქისათვის ტყუილი ეთქვას.

კ რ ე ო ნ ი

ეს კარგად მესმის, მიტომაც ვშიშობ,
1060 შიშით კრთის გული,
მიძიმს დათმობაც, არ დათმობა კი
უსაშინელებს მიმზადებს ხვედრსა.

პირველი მოხუცი
რჩევა გჭირდება მენოიკეს ძევ.

კ რ ე ო ნ ი

სთქვი, შენ რას მირჩევ? სრულყოფ ყოველსა.

პირველი მოხუცი

1065 წადი და ქალი იხსენ ქვაბთაგან
და საფლავს მიეც ველად გდებული.

კ რ ე ო ნ ი

დათმობას მირჩევ? უკან დახევას?

პირველი მოხუცი

რაც შეიძლება, მალე, მეუფევე!
✓ღმერთნი უგუნურს ჭირს შეჰყრის სწრაფსა.

კ რ ე ო ნ ი

1070 თუმც მიძიმს ფრიად, ვცვლი ჩემს ბრძანებას,
აუცილებელს ვერვინ აიცილენს.

პირველი მოხუცი

შენ წადი თვითონ — არ გინდა სხვები.

კ რ ე ო ნ ი

წავალ ეხლავე, მსახურნო, მოდით,
ვინც კი სად იყოს, წერაქვი ნახეთ,
1075 წადით იმ ადგილს, აგერ შორს რომ ჩანს.
მე კი, რადგანაც ასე დავასკვენ,
დავიხსნი იმას, ვინც თვით შევიპყარ.
იმის შიშში ვარ — კანონს არ ავსცდე,
რაც ოდითგანვე დადგენილია.

სტროფი ა.

1080 სახელმრავალო, ჰოი, ასულო კადმოსიანთა,
მძიმედ მგრგვინავ ზევსის მოდგმავ,
მოდარაჯევ იტალთ ქვეყნის.
სტუმართმოყვარე ელევსინს ზედან,
სადაც დემეტრე

1085 ბრძანებლობს მორჭმით;
ჰოი, ბახუს, ჰოი, ბახუსო.
თებეს — დედულეთს

- გახსოვს, ჰგიებდი
იმ ისმენოსის ნაკადულთანა,
1090 სად გველეშაპსა დაუდევს ბინა.
ანტიტროფი ა.
ორ ბორძალ კლდესა, სად ჩირაღდანნი
ნათობენ, გჭვრეტენ მჭდომარეს.
კორიკის ნიმფა,
ბაკხელნი ქალნი
- 1095 როკვით გილხენენ.
კასტალის წყარო რომ ჩქეტს
ნისეს მთებისგან
მობრძანდი ჩვენდა,
სუროც ჰშვენის და
- 1100 ვაზითაც მდიდრობს დიადი თებე.
სტროფი ბ.
პატივს სდებს ყოვლის უმეტეს
ის შენი დედა ელვანაკროთობი,
და ეხლა, როცა ქალაქი ესე
ავ სენს მოუცავს,
- 1105 დაჰკარ ფეხი და დალახე ზღვაც, მთაც...
მოვედ პარნასით ჩვენდა განწმენდად.
ანტიტროფი ბ.
ცეცხლოვან ვარსკვლავთ
ლამის ღრეობის,
დიდო მეუფევე,
- 1110 ზევსის ღვიძლო ძევე,
მოვედ ფიადთა გარემოცვითა,
რომ მთელი ღამე
უწყვეტლად, იაკხ,
შენ გადიდებდენ.
- შ უ ლ ტ ა
- 1115 შენ, ამფიონის, კადმოსის სახლო!
კაცის ცხოვრებას აღსასრულამდე
ვერცა კარგს ვეტყვით და ვერცა ავსა.
) სვე ააზავებს, იგივე სვე დასცემს
ბედით რჩეულს თუ ბედისგან ჩაგრულს/
- 1120 და ვერვინ განსჭვრეტს მომავლის გზა-კვალს.
ხომ სვეკეთილად ვთვლიდით კრეონსა,
კადმოსის მიწა მტრისგან რომ იხსნა

და აღჭურვილი სრული უფლებით
მეფობდა მასზე შვილებდნიერი.

- 1125 ეხლა რას ვხედავთ? გაცუდდა ყველა!
ვინც ჰკარგავს ლხინსა — ჰკარგავს სიცოცხლეს,
ის როდი ცხოვრობს — ცოცხლად მკვდარია.
'ხვეჭე სიმდიდრე თუ ძლიერ გინდა,
თუნდ მეფეც გახდე მორჭმით მჭლომარე,
- 1130 მაგრამ თუ არ გაქვს სიამტკბილობა
მე კვამლის ჩრდილშიც არ გავცვლი შენს ბედს.
პირველი მოხუცი
სთქვი, რა სიამეც ამცნობ ამ სახლსა?
შ უ ლ ტ ა
მკვდარია იგი ცოცხლის მიზეზით.
პირველი მოხუცი
ვინ მოჰკლა, მარქვი, ანდა ვინ მოჰკლეს?
შ უ ლ ტ ა
- 1135 ჰემონ მოიკლა. სხვის ხელით კი არ.
პირველი მოხუცი
საკუთარ ხელით, თუ მამისაგან?
შ უ ლ ტ ა
მამით ნაწყენი — საკუთარ ხელით.
პირველი მოხუცი
ჰოი, მკითხავო, რა სწორად გითქვამს!
შ უ ლ ტ ა
ეს ასე მოხდა. სხვა თქვენ იცოდეთ.
პირველი მოხუცი
- 1140 ვხედავ სასახლით ვალს ევრიდიკე,
კრეონის ცოლი. შემთხვევით მოდის
თუ შეუტყვია შვილის სვე-ბედი?
ე ვ ე რ ი დ ი კ ე
მოქალაქენო! თქვენი ხმა მესმა
პალადის ტაძრად რა ვაპირებდი
- 1145 სავედრებელად ეხლახან მისვლას,
კართა ურდული ის იყო გავხსენ,
სახლით ძახილი გახდა თავზარის.
მეც ჩავიკეცე გრძნობამიხდილი,
ჩემთა მსახურთა ძლივს შემაკვავეს.
- 1150 ეს რა ხმა იყო, ეხლავე ამცნობეთ —
ჭირგამოვლილი მზად ვარ სასმენად.

შ უ ლ ტ ა

- ო, დედოფლო, იქ ვიყავ, ყოველ
 გითხრობ უცვლელად, სრული სიმართლით.
 საამო რამ ვთქვა და ცრულ ჩამთვალთ,
 1155 რას მარგებს, მიჯობს სიმართლე ნადღი.
 მეგზურად ვახლდი მე შენს მეუღლეს.
 იმ ველს მივედი, სად პოლინიკეს
 ეგდო ცხედარი ძალთა ნაგლეჯი.
 რა მოვილოცეთ პლუტონ, ჰეკატეც,
 1160 რისხვა წყალობად რომ შეეცვალა,
 ნაკურთხი წყალით განვბანეთ მკვდარი,
 დავუდეთ ტოტებს და ცეცხლს მივეცი,
 მერე დავმარხეთ მშობლიურ მიწას,
 უმალ ქალწულის ქვაბს მივაშურეთ
 1165 აიდეს სახლსა, ქვით შექმნილ საწოლს.
 მოთქმა-გოდება ესმა ერთ მსახურს
 ცოცხლივ დამარხულ ქალწულის სარკმლით
 და მსწრაფლ აუწყა მეფე კრეონსა.
 საზარ ღრიალის ხმა ესმა მისულს
 1170 და იმ ღრიალში სრულად გარკვევით
 ცხადლივ სიტყვები მან გაარჩია.
 „ვაიმე ბედკრულს, — წამოიძახა, —
 რალად მჭირდება ქადაგ-მრჩეველი
 ვაების მზად მყოფს, შვილის ხმა მესმის.
 1175 აბა, აჩქარდით, ნუ დაყოვნებთ,
 მიდით სამარხთან, კარგად ჩახედეთ
 საცა ქვაბია ჩამონგრეული.
 ვისი ხმა მესმის? ჰემონისაა,
 თუ მაცდუნებენ იქნებ ღმერთები?“ —
 1180 ვით ზარხდომილი ამბობდა მეფე.
 რა ჩავიხედეთ იმ ქვაბის სიღრმეს,
 ცოცხლათ დამარხულ ქალწულის საფლავს,
 თოკის მარყუქზე ვხედავთ კიდულსა —
 გადახვევია ქაბუკი ცხედარს;
 1185 ტიროდა მწარედ დაკარგულ სატრფოს,
 მამის ნაქმნარსა, მის ბედკრულ ქორწილს.
 ამის მხილველმა მამამ შეჰყვირა,
 მიუხტა შვილსა მოთქმით მტირალი:
 „ვაიმე ბედკრულს, რა ჩაიდინე,

- 1190 კვლავ რას აპირებ? გონს მოდი, შვილო.
 აქ ამო, ჩემთან, ცრემლით გენუკვი“.
 ამღვრეულ თვალით მიჰხედა მამას
 ავადმზირალმა, არრის მეტყველმა,
 მსწრაფლ ორლესული იძრო მახვილი
- 1195 ეძგერა მამას, მაგრამ გაქცეულს
 ველარ მიუსწრო, გაცეცხლებული
 თვითვე აეგო საკუთარ მახვილს
 და სუსტი მკლავნი მოჰხვია ქალწულს,
 თან სულთმობრძავმა ასულის დაწვნი
- 1200 ფერდაკარგულნი შეღება სისხლით.
 მკვდარი მკვდარს ეკვრის და საქორწინო
 იგი ზეიმი აიდს აღსრულდა,
 ხმის დასტურად, რომ კაცთა არ სჭირთ
 ლუნურებაზე ბოროტი სენი.
 პირველი მოხუცი
- 1205 რას ნიშნავს ესა? წავიდა იგი
 არცა ავისა, არც კარგის მთქმელი.
 შ უ ლ ტ ა
 მიკვირს ეგ ფრიად, თან ფიქრად მომდის,
 რომ ძე ძვირფასი ქვეყნის სატირლად
 არ ეგულვება, მარტოდ იტირებს
- 1210 ის თავის სახლში მსახურ ქალებთან.
 ცნობაზედ არის, კი არ შეცდება.
 პირველი მოხუცი
 არ ვიცი, ვგონებ სჯობდეს დუმილსა
 მძიმის უმძიმესს ცივი ხმით მოთქმა.
 შ უ ლ ტ ა
 მალე შევიტყობ მაღავს თუ არა
- 1215 გულის სიღრმეში განზრახვას რასმე
 სახლად შესული. შენ მართალი სთქვი,
 ✓ ხანგრძლივ დუმილში საფრთხეა რაღაც.
 პირველი მოხუცი
 ვხედავ თვით მეფეს ჩვენკენ მომავალს,
 თავის ნაქმნარის ხელთამპყრობელსა.
 კ რ ე ო ნ ი
- 1220 ვაი, უაზრო აზრთა ცდომილებანი,
 სიკვდილებრივნი.
 მკვლელიც, მოკლულიც

ნახეთ ორთავე ერთი სისხლხორცი.

საბედისწერო ბჭობავ და აზრო!

1225 ვაიმე, შვილო,

ჭაბუკო, უდროოდ მკვდარო!

ვაი, ვაიმე,

მკვდარი ხარ, მკვდარი,

შენით კი არა — ჩემი სიბრყევით.

პირველი მოხუცი

1230 ვაი, რა გვიან მოსულხარ გონსა?

კ რ ე ო ნ ი

ვაიმე, ვაი,

ვისწავლე ეგე მე უბედურმა,

როს თავს დამატყდა ღმერთთა ვაება მძიმის უმძიმეს

და ენით უთქმელ ტანჯვის გზას მიმცა,

1235 ფეხით გამთელა, სულ მიმხადა ყოვლი სიკეთე.

ვაი, ვაიმე, უბედურ მოკვდავთ ხვედრო საზარო!

შ უ ლ ტ ა

ბედკრულო მეფევე, ჭირთა შიგან ხარ,

ერთი ხელთა გაქვს, იქ სახლში კიდევ

ხილვად ახალი გელის ვაება.

კ რ ე ო ნ ი

1240 კვლავ რას მიქადი ამის უარესს?

შ უ ლ ტ ა

მკვდარს უერთგულა მშობელმა დედამ.

ჭრილობით მოკვდა მეუღლე შენი.

კ რ ე ო ნ ი

ვაი,

პირქუშო სიღრმევე შავის ჰადესის!

1245 რისთვის, რად მღუპავ?

სიავის მაცნევე,

კვლავ რას მიმზადებ, მორჩი ბარემლა!

რა უნდა უყო ამის მეტი დაღუპულ კაცსა.

ო, შვილო ჩემო, ახალს რას მეტყვი?

1250 ვაი, ვაიმე,

ისევ სიკვდილზე?

მეუღლე მიჰყვა

შვილის გზასა

იმ სასიკვდილს?

გ უ ნ დ ი

1255 ძალგედს თვით ნახო, მოაქვთ ცხედარი.

კ რ ე ო ნ ი

ვაიმე,

ორ მკვდარს ვხედავ ბედკრული,
კვლავ რა მომელის, კვლავ რა თავზარი?
ხელში მეჭირა ეხლახან შვილი,

1260 კვლავ მიცვალებულს ახალს შეეცქერი,
ბედკრულო დედავ, შვილო საბრალო.

შ უ ლ ტ ა

სამსხვერპლოს წინა გდებულს, საცოდავს
მიხდია სრულად თვალთა ნათელი.

ჯერ მეგარეუს გამოიტირა,

1265 შემდეგ მეორე — ის უბედური,
შვილის მკვლელის თავს წყევის მეტყველმან.

კ რ ე ო ნ ი

ვაიმე, ვაი.

შიშით ვკანკალებ, სად არის კაცი
ორლესულ ცულით გულს არ გამიპობს

1270 მე უბედურსა —

ორმაგი სევდით გულგანგმირულსა.

შ უ ლ ტ ა

ორთავ სიკვდილის თვით ხარ მიზეზი,
ბრალი შენ დაგდო მიცვალებულმა.

კ რ ე ო ნ ი

როგორ მოიკლა თავი საბრალომ?

შ უ ლ ტ ა

1275 საკუთარ ხელით გაიპო გული,
რაკი შეიტყო მან შვილის ხვედრი.

კ რ ე ო ნ ი

ვაი, ვაიმე,

სხვა მოკვდავთაგან

ვისლა ძაღვდას

1280 ამ ცოდვის ტვირთვა.

მე ხომ მკვლელი ვარ,

შე საცოდავო, —

მართალს არ ვამბობ?

ჰოი, მსახურნო,

1285 მსწრაფლ წამიყვანეთ,

მომწყვდიტეთ მალე
✓ წარარაობა — არყოფნის ღირსი.

ქორო

სწორს ამბობ, თუ უშველი შენს უბედობას.
მოკლე სიავე გიჯობს ტანჯვას დაუსრულებელს.

კრეონი

1290 მოვედ, ო, მოვედ,

შენ ტკბილო ჟამო აღსასრულისა,
უკანასკნელო ჩემი ყოფნის დღევ!

მოვედ, ო, მოვედ,

რომ ვერ ვიხილო კვლავად ახალი.

ქორო

1295 ეს ხომ წინ გიღევს, გიჯობს იფიქრო

ეხლა რაღა ქნა, როგორ მოიქცე?

კრეონი

ეს არის მხოლოდ, ამაზე ვფიქრობ.

ქორო

ნუღარას ითხოვ, ხომ იცი მოკვდავს

არა აქვს ნიჭი ბედისწერის განრიდებისად.

კრეონი

1300 შორს გადამტყორცნეთ,

მომწყვდიტეთ კაცი

ჭკვასგადასულო.

მე მოგკალ, შეილო, ჩემს უნებურად,

და შენც, მეუღლე.

1305 აბა, სად წავალ?

რაც კი მებაღა,

გამიქრა სრულად

✓ და თავს დამატყდა ჭირი უთქმელი. ✓

ქორო

✓ ყოვლის უმჯობეს გონია ჯილდო

1310 ხამს განვერიდოთ რისხვას ღმერთების,

ზედადთა სიტყვა ძალზე ზვიადი,

საზარო დარტყმით ქვე დამხობილა

თვით იმათ თავზე

და ბოლოს ჭკუას ძლევა შთენია.